

PATRICK McGUINNESS

Vertaling Erik Spinoy

Drie gedichten

De tijd van de lege stoel

Monet, *Het strand van Trouville*, en week één van de
Frans-Pruisische oorlog.
De stoel in het zand tussen twee vrouwen. De ene leest, de andere haar
gezicht

wijst naar het strand dat leegloopt. De stoel hoort niemand toe,
staat daar verloren, een *trouvaille*, en nooit is er een stoel te veel,

altijd een lichaam dat ontbreekt. Een vlag, stokstijf, verraad
een zwelling in de lucht, of méér, en de verscheurde golven,

kleine kolken van schuim en kant, zijn verre neven van de revolutie
die aan eb en vloed hangt, eruit losbreekt, dan weer terugvalt.

Er zit zand in de verf. De plek is met zijn makelij vermengd,
en zelfs de borstelstreken spiegelen kammen die het licht

oppakken: daken kriskras in de stadskim, vonken in de zon.
De stoel roept alles op wat een verandering oproept, maar hij

staat ernaast: zoals een zeil de wind oproept, zoals een schelp
de golven hoorbaar maakt terwijl die golven deinen om haar heen.

De Belgiade

Staat van Caesar:
elke wegwijzer een spiegel
elke stad een voorstad

*

Saturnus van Magritte: niets dan ringen, geen planeet

de immer voorlopige
kustlijn dromend van zee

*

Luik van Maigret dat invalt voor zichzelf
zijn anonieme misdaad
van de vloer van het armenhuis geveegd.

*

De slome fabrieken van Charleroi draaien
zoals in *De derde man* het reuzenrad.

*

Leuven, Gent en Antwerpen:
riviersteden oog in oog met zichzelf
Louvain, Gand, Anvers

*

Brugge nasleep een en al en ingehouden adem

*

Van Blankenberge tot Bouillon
Martelange tot Knokke
300 kilometer grens
verenigd en ontbonden

*

Vanaf de Naamse citadel: Baudelaires Parijs
in een stadsgezicht van Rops: Frankrijk verdubbeld,

twee maal niet. De Maas schuift door
zoveel namen als het dalen heeft om droog te vallen.

*

En alles met die lichte klemtoon, of de plaats cursief staat,
lijkt wel elders zonder ergens heen te zijn.

Brugge

De straten duiken op, onthuld, uit
brekend water; steen na enkele steen
kijken huizen uit Atlantis terug: waanbeeld,
spiegelbeeld? Het echte en de spiegeling

staan omgekeerd; de zwaan tekent het oppervlak
in zijn voorzichtige hand, hangt aan zijn geest.
Voorspoedige bomen tellen hun bladeren en
de rei vermenigvuldigt kalm zijn ochtenden.

-

Deze vertalingen zijn het resultaat van een vertaalworkshop georganiseerd door Het
beschrijf en Welsh Literature Abroad in Passa Porta, op 15 november 2007.